

zakládá svým obsahem přečiny podle § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep. a podle čl. IV. a V. zák. čís. 8/1863 ř. zák., ana závadnost obsahu s hlediska § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. rozsudkem rovněž zjištěná kvalifikuje totéž zanedbání povinné péče jako přečin. Ježto však v souzeném případě jde o jediný a jednotný skutek, neodpovídalo by povaze tohoto kulposního činu, by jedno a totéž opomenutí, rozšiřování téhož tiskopisu, současně zakládalo oba stupně deliktu podle čl. III. čís. 3 cit. zák., přečin i přestupek podle toho, ke kterým částem téhož tiskopisu se přihlíží; skutečnost, že pouhý přestupek zanedbání povinné péče přistoupením další složky téhož činu nabývá všech náležitostí skutkové podstaty přečinu, ruší samostatné trvání skutkové podstaty pouhého přestupku zanedbání povinné péče a tato zúplna jest absorbována přísněji kvalifikovaným přečinem a vznikem jeho v něm zaniká. Bylo proto zmateční stížnosti s hlediska uplatňovaného zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř. vyhověti, rozsudek v uvedeném směru zrušiti a obžalovaného odsouditi podle § 288 čís. 3 tr. ř., pro přestupek § 23 tisk. zák. a pro přečin podle čl. III. čís. 3 zák. čís. 142/1868 ř. zák. a podle § 42 odst. 2 zák. na ochr. rep., jak ve výroku rozsudku uvedeno.

Trest podmíněně odložen nebyl jednak proto, že obžalovaný byl již jednou pro tiskový delikt (§ 23 tisk. zák.) odsouzen a jeví tudíž sklon k páchání podobných přečinů, kromě toho velí veřejný zájem, by tak těžké delikty obsažené v rozšiřovaném letáku byly co nejdůrazněji potlačeny (čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu § 42 zák. na ochr. rep. a § 35 téhož zákona). Při tom se podotýká, že v souzeném případě vyhověním zmateční stížnosti nejde o změnu kvalifikace, již má na mysli plenární rozhodnutí nejvyššího soudu uveřejněné pod čís. 1597 sb. n. s., takže zrušovací soud mohl o podmíněném odkladu výkonu trestu ihned samostatně rozhodnouti.

Čís. 3606.

Slova »brutální« se v obecné mluvě běžně užívá nejen k označení fysické hrubosti (násilného jednání, manuálního), nýbrž i ve smyslu přeneseném, o každém jednání hrubě se přičícím slušnosti a společenskému taktu, třebaže hrubost se neprojevila po stránce fysické násilnými skutky, nýbrž slovy nebo jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 2. října 1929, Zm I 327/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Kutné Hoře ze dne 8. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti tiskem podle §§ 488, 491 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, uplatňující důvody zmatečnosti § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., nelze přiznati úspěchu. Jde především o námitku stížnosti, že si soud vykládal mylně význam slova »brutální«, pokud odvozuje toto slovo od italského »brutto« a má za to, že toto slovo znamená jednání »hrubé a neslušné«, nikoli jednání »násilné«. Proti tomu tvrdí stížnost, že slovo »brutální« pochází z latinského slova »brutus«, znamená surovou činnost manuální a proto nepřiléhá jako oprávněná kritika na jednání, které bylo jen »netaktní« a »ne fair«. Lze ponechati zcela stranou etymologický původ slova »brutální«; rozhodným je a v tomto směru lze úplně přisvědčiti názoru soudu nalézacího, že se slova toho v obecné mluvě běžně užívá nejen k označení fyzické hrubosti — násilného jednání, manuálního — nýbrž i ve smyslu přeneseném vůbec o každém jednání hrubě se přičícím slušnosti a společenskému taktu, třebaže hrubost se neprojevila právě po stránce fyzické násilnými skutky, nýbrž slovy nebo jiným způsobem. Jelikož rozsudek zjišťuje, že podle obsahu a souvislosti článku každý musel poznati, že slova »brutální« bylo užito v tomto přeneseném smyslu, což zejména i z toho vysvítá, že se v téže souvislosti o soukromém obžalobci psalo, že měl by zachovati více klidu, slušnosti a společenského taktu, pozbývá veškerého významu stížností vyslovený názor, že by slovo »brutální« vlastně u obecnstva mohlo vzbuditi nesprávnou představu o surovém jednání soukromého obžalobce, kterého vůbec nebylo. Okolnost, zda závadný výrok zněl, že se »vykašle nebo vyflákne«, nebo dokonce »vy . . .«, nepadá dále na váhu, neboť ať již výrok zněl tak či onak, byl dojista, poněvadž se stal při akademii — »mezi slavností« — tak, že ho více lidí mohlo slyšeti, takového rázu, že se přičil společenskému taktu a slušnosti tou měrou, že právem mohl býti označen jako »brutální«.

Čís. 3607.

Vypovídal-li kdo nepravdivě jako svědek v trestním řízení proti osobě, kterou udal křivě ze zločinu, dopouští se vedle zločinu § 209 tr. zák. i zločinu podle § 199 a) tr. zák., neměl-li soudce v době výsledku důvod pokládati ho za podezřelého z trestného činu a vypovídal-li křivě ne proto, by sobě pomohl, nýbrž proto, by usvědčil udaného.

(Rozh. ze dne 2. října 1929, Zm II 89/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 27. února 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem utrhaní na cti podle § 209 tr. zák. a zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto